

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo:	- 9 -07- 2007 12512/2007/300
Číslo:	28527/07
Přílohy:	✓
Vyřizuje:	

Mgr. Špačková

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Jaroslavy Skoumalové, v právní věci žalobce **ČSAD Invest a.s.**, se sídlem ve Vsetíně, Ohrada 791, zastoupeného JUDr. Pavlem Vyroubalem, advokátem se sídlem ve Vsetíně, Palackého 168, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti společnosti **ČSAD Semily, a.s.**, se sídlem v Semilech, Na Rovnicích 211, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 024/06-Šp ze dne 22.5.2006,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže 2 R 024/06-Šp z 22.5.2006 **se z r u š u j e** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení 6.800,-Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavla Vyroubala, advokáta se sídlem ve Vsetíně, Palackého 168.

III. Zúčastněné osobě se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 7.8.2006 u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, kterým by rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2006, č.j. 2R 024/06-Šp bylo zrušeno.

Žalobce považuje rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20.02.2006, č.j. VZ/S248/05-2830/2006/520-KV za nesprávné z několika důvodů.

Žalobce má za to, že předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nevyhodnotil správně otázky týkající se složené kauce, když potvrdil to, že rozhodnutí 1. stupně bylo zastaveno v důsledku nezaplacení kauce v plné výši. Žalobce na tomto místě nerozporuje skutková zjištění ohledně uskutečněných plateb kauce ve prospěch účtu orgánu dohledu tak, jak jsou tyto uvedeny v napadeném rozhodnutí. Žalobce má za to, že zastavení řízení v důsledku nezaplacení kauce je nesprávné, když ve smyslu § 97 odst. 2) zák. č. 40/2004 Sb. je stanoven režim pro tzv. neúplný návrh, když v tomto případě je uvedeno, že pokud nemá návrh předepsané náležitosti stanovené v odst. 1) a navrhovatel jej ve lhůtě stanovené orgánem dohledu nedoplní, orgán dohledu řízení zastaví. Ve smyslu § 97 odst. 1) z.č. 40/2004 Sb. (dále jen zákona) je návrh zpoplatňován podle zvláštního předpisu a ve smyslu § 98 zákona je s podáním návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele navrhovatel povinen složit na účet orgánu dohledu kauci ve výši 1% z nabídkové ceny navrhovatele. Z tohoto pohledu je proto zpoplatnění návrhu a složení kauce součástí podaného návrhu, proto do úvahy připadá režim stanovený § 97 odst. 2), tedy doplnění návrhu na výzvu orgánu dohledu a v daném případě tedy složení části zbytku kauce. Žalobce se dopustil chyby ve způsobu poukázání částky kauce skládané na účet orgánu dohledu, tuto chybu však k výzvě orgánu dohledu odstranil a zanedbatelnou část kauce uhradil. Z výše nedoplatku je zřejmé, že se skutečně jednalo o chybu při poukázání částky na účet orgánu dohledu, proto je zřejmé, že tomuto by měl odpovídat i postup orgánu dohledu ve smyslu § 97 odst. 2), tedy že orgán dohledu měl v řízení pokračovat poté, co byla vada návrhu spočívající v neuhrazení kauce v plné výši odstraněna. Případy, kdy je orgán dohledu oprávněn řízení zastavit, přesně specifikuje § 97 odst. 2), tedy jedná se o případy neúplného návrhu, jeho nedoplnění příp. nedoručení ve lhůtě. Ustanovení § 98 zákona postrádá sankci zastavení řízení pro nesložení kauce v plné výši, s ohledem na tuto skutečnost je proto nutno postupovat jako v případě neúplného návrhu ve smyslu § 97 odst. 2) zákona. Sankce v podobě zastavení řízení pro nezaplacení kauce v plné výši je tedy neodůvodnitelná jakýmkoli ustanovením zákona č. 40/2004 Sb. a z tohoto důvodu proto považuje žalobce napadené rozhodnutí ve výroku v odst. I za nesprávné a požaduje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a v řízení bylo pokračováno. Shora uvedenou argumentaci uplatnil žalobce v rozkladu do rozhodnutí, avšak předseda Úřadu tyto námitky neuznal s tím, že povinnost složit kauci je upravena až v násl. § 98 odst. 1 zákona a navrhovaný postup podle § 97 odst. 1 zákona nelze použít. K tomu žalobce uvádí, že tato argumentace by byla možná, kdyby nebyla kauce zaplacená v celém rozsahu dle kritéria stanoveného § 98 odst. 1. Proto žalobce spatřuje rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže za nezákonné a má za to, že v řízení mělo být po doplacení kauce pokračováno.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil problematiku složení kauce, když potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen "Úřad" nebo "orgán dohledu"), kterým bylo správně

řízení zastaveno pro nesložení kauce v plné výši. Žalobce má za to, že zastavení řízení v důsledku nezaplacení kauce je nesprávné, když ve smyslu § 97 odst. 2 zákona č. 401/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon") je stanoven režim pro tzv. neúplný návrh, když v tomto případě je uvedeno, že pokud nemá návrh předepsané náležitosti stanovené v § 97 odst. 1 zákona a navrhovatel jej ve lhůtě stanovené orgánem dohledu nedoplní, orgán dohledu řízení zastaví. Žalobce se dopustil chyby ve způsobu poukázání částky kauce skládané na účet orgánu dohledu, tuto chybu však k výzvě orgánu dohledu odstranil a zanedbatelnou část kauce uhradil. I vzhledem k výši nedoplatku je zřejmé, že orgán dohledu měl v řízení pokračovat poté, co byla vada návrhu spočívající v neuhrazení kauce v plné výši odstraněna. Závěrem k této věci žalobce upozorňuje, že § 98 zákona postrádá sankci ve formě zastavení řízení z důvodu nesložení kauce v plné výši. Případy, kdy je orgán dohledu oprávněn zastavit řízení, přesně specifikuje § 97 odst. 2 zákona. Tuto argumentaci použil žalobce v rozkladu, avšak žalovaný jeho námitky neuznal s tím, že povinnost složit kauci je upravena až v následujícím ustanovení § 98 odst. 1 zákona a navrhovaný postup podle § 97 odst. 1 zákona nelze použít. K tomu žalobce uvádí, že tuto argumentaci by bylo možné přijmout leda v případě, kdy by kauce nebyla složena v celém rozsahu.

Žalovaný upozorňuje, že totožné argumenty uvedl žalobce již v podaném rozkladu a žalovaný se s nimi dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně v jeho bodech 16. až 19. Pro úplnost doplňuje žalovaný, že nesouhlasí s názorem žalobce, že žalovaný měl žalobce ve správním řízení vyzvat podle § 97 odst. 2 zákona k doplnění návrhu. Postup uvedený v citovaném ustanovení může žalovaný použít jen v případě, pokud návrh neobsahuje náležitosti uvedené v § 97 odst. 1 zákona, tedy označení navrhovatele, věc, které se týká, údajné porušení zákona a čeho se navrhovatel domáhá, datum, podpis, doklad o doručení námitek podle § 88 zákona a doklad o zaplacení správního poplatku podle zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích. Z dikce § 98 odst. 1 zákona, podle které je navrhovatel povinen s podáním návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele složit kauci na účet orgánu dohledu ve stanovené výši, vyplývá, že zákon nepovažuje kauci za součást nebo podstatnou náležitost podaného návrhu. Z uvedeného důvodu ani nelze nesložení kauce v řádné výši považovat za chybějící podstatnou náležitost návrhu, jejíž absenci lze zhojit postupem podle § 97 odst. 2 zákona, tedy výzvou k doplnění návrhu.

Osoba zúčastněná na řízení, ČSAD Semily, a.s., uvedla ve svém vyjádření, že se plně ztotožňuje s názorem správního orgánu, který byl vyjádřen jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak v rozhodnutí o rozkladu. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nesplnil v řízení povinnost, kterou mu ukládá zákon, konkrétně povinnost složit kauci podle § 98 zák. č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách. Zastavení řízení je pak logickým důsledkem nesplnění této povinnosti. Situace byla po stránce faktické nesporná a po stránce právní byla Úřadem velice přesně vyhodnocena. Proto nevidí ČSAD Semily, a. s. žádný důvod, proč by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.

Osoba zúčastněná na řízení se plně ztotožňuje s právními závěry žalovaného. Žalobce zřejmě nedostatečně prostudoval ustanovení § 97 odst. 1 a 2 zákona o veřejných zakázkách, či účelově křiví jejich význam a smysl. Dle § 97 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách orgán dohledu skutečně je povinen vyzvat navrhovatele k doplnění, pokud jeho návrh nemá náležitosti dle § 97 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Ustanovení § 97 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách však kauci nepovažuje za náležitost návrhu, neboť tuto mezi náležitostmi nikde neuvádí, ani nijak neodkazuje na příslušné ustanovení tohoto zákona. Jelikož žalobce podal návrh se všemi náležitostmi, orgán jej správně nevyzval k doplnění jeho návrhu, který byl správný a úplný. Žalobce se svým návrhem pak neuspěl nikoliv proto, že by nevedl veškeré náležitosti podle § 97 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, ale pro nesložení kauce v plné výši podle § 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Uvedený zákon přitom nikde neukládá orgánu dohledu povinnost vyzvat navrhovatele ke složení kauce ve správné výši.

Jen pro úplnost osoba zúčastněná na řízení uvádí, že výpočet výše kauce je velice jednoduchý a předpokládá pouze elementární matematické znalosti (1% z nabídkové ceny, nejvýše 1 mil. Kč). Zákon zjevně a logicky předpokládá, že navrhovatel bude schopen tento jednoduchý výpočet provést, na jeho základě dojde ke správnému výsledku a v neposlední řadě dokáže příslušnou částku poukázat orgánu dohledu, nepovažuje proto za nutné navrhovatele v tomto směru kontrolovat a k něčemu vyzývat.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že ustanovení § 97 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách považuje za náležitost kauci, když zmiňuje zpoplatnění, tak v tomto bodě se žalobce dostává zcela do rozporu s dikcí tohoto ustanovení. Toto ustanovení uvádí, že "Návrh je zpoplatňován podle zvláštního právního předpisu" a odkazuje přitom na zák.č. 368/1992, o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Je tedy nade vše pochybnost zjevné, že zákon zde upozorňuje na povinnost zaplatit správní poplatek podle odlišného, přesně definovaného zákona. Kauce však není správním poplatkem za návrh, ale jakousi finanční jistotou. Nadto kauce není upravena ani zákonem o správních poplatcích ani jakýmkoliv jiným zvláštním předpisem, ale samotným zákonem o veřejných zakázkách. Zákon o veřejných zakázkách, přitom (z hlediska právní teorie i běžné logiky) nemůže být sám sobě zvláštním právním předpisem.

Dle názoru osoby zúčastněné na řízení cílem žalovaného není nic jiného, než pomocí zcela evidentně ničím nepodloženého návrhu a následnou správní žalobou proti rozhodnutím žalovaného jí poškozovat a šikanovat. Žalobce nesložil kauci v řádné výši, návrh na předběžné opatření nepodal včas a nadto jeho návrh neměl za jakýchkoliv okolností šanci na úspěch. Žalovaný proto návrhu v souladu se zákonem nevyhověl. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního správního spisu k věci se vztahujícího, jeho součástí jsou zejména kopie zadávací dokumentace a zejména napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2006, č.j. 2R 024/06-Šp a jemu

předcházející rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20.2.2006, č.j. VZ/S248/05-2830/2006/520-KV.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem oba účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Žalobce ve své žalobě vznesl v podstatě jednu žalobní námitku, kdy má za to, že zastavení řízení v důsledku nezaplacení kauce je nesprávné, když ve smyslu § 97 odst. 2 zákona č. 40/2004 Sb., je stanoven režim pro tzv. neúplný návrh, když v tomto případě je uvedeno, že pokud nemá návrh předepsané náležitosti stanovené v odst. 1 a návrhovaatel jej ve lhůtě stanovené orgánem dohledu nedoplní, orgán dohledu řízení zastaví. Dále uvedl, že žalobce se dopustil chyby ve způsobu poukázání částky kauce skládané na účet orgánu dohledu, tuto chybu však k výzvě orgánu dohledu odstranil a zanedbatelnou část kauce uhradil.

K této stěžejní žalobní námitce považuje soud za nutné uvést, že zákon stanoví lhůtu, v níž je třeba kauci připsat na účet úřadům, přitom složení kauce je třeba považovat za podmínku úplnosti návrhu. To znamená, že není-li kauce nejpozději poslední den lhůty pro podání návrhu na přezkoumání úkonu zadavatele připsána na účet úřadu, návrh, byť by byl jinak úplný, trpí vadou. Jde tedy o další podmínku návrhu nad rámec těch, které jsou uvedeny v ust. § 97 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). V takovém případě nezbyvá než použít analogicky ust. § 97 odst. 2 zákona, byť ten odkazuje toliko na „náležitosti návrhu podle odst. 1“. Přestože tedy zákon stanoví lhůtu, v níž je třeba kauci složit, aniž by výslovně kodifikoval možnost prodloužení lhůty nebo dodatečného splnění povinnosti složit kauci, na její nesložení ve lhůtě je třeba nahlížet jako na vadu návrhu odstranitelnou, pro níž lze návrh zamítnout pouze tehdy, nebyla-li taková vada ve lhůtě stanovené podle § 97 odst. 2 zákona odstraněna. Jde ostatně o obdobný postup jako v případě nezaplacení správního poplatku, neboť zákon o správních poplatcích (který však lze stěží aplikovat na složení kauce) takovou konstrukci výslovně předvídá. Správní poplatek je třeba zaplatit při podání návrhu, přitom není-li zaplacen, je třeba tak učinit na výzvu úřadu k zaplacení po podání návrhu. Tato konstrukce je koneckonců uplatněna i v zákoně o soudních poplatcích. Z toho tedy vyplývá, že vzhledem k tomu, že se jedná o odstranitelnou vadu podání, tedy když kauce nebyla zaplacena vůbec nebo byla zaplacena v nesprávné výši, měl úřad osobu, která podává návrh na přezkoumání úkonu zadavatele vyzvat k zaplacení kauce ve správné výši. Až pokud by ve lhůtě stanovené v této výzvě nebyla zaplacena požadovaná kauce ve správné výši či nebyla zaplacena vůbec, může považovat úřad návrh za neúplný a tedy správní řízení o přezkoumání úkonu zastavit v souladu s ust. §

97 odst. 2 zákona. Také je třeba odkázat na dosavadní judikaturu Krajského soudu v Brně (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27.9.2006, č.j. 62 Ca 18/2006-25). Za nezákonný je považován takový postup správního orgánu, kdy správní orgán použije při právním hodnocení svých skutkových zjištění nesprávný právní předpis, nebo kdy správní sice použije správný právní předpis, ale v jeho rámci aplikuje nesprávnou právní normu, anebo kdy správní orgán sice aplikuje správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, avšak dopustí se ohledně ní interpretačního pochybení. V tomto případě je nezákonnost rozhodnutí spatřována v nesprávném výkladu § 97 zákona.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu se zákonem, soudu nezbylo než toto rozhodnutí rozsudek zrušit v souladu s ust. § 78 odst. 1, věta první s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající z vyhl. č. 277/2006. Soud přiznal odměnu advokáta za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, to znamená 2x úkon právní pomoci po 2.100,-Kč a 2x režijní paušál ve výši 300,-Kč. Celkem se tedy jedná o odměnu ve výši 4.800,-Kč. Žalobce dále zaplatil soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, celkem tedy byla přiznána žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 6.800,-Kč.

Osobě zúčastněné na řízení nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena povinnost v souvislosti s níž by jí náklady mohly vzniknout v souladu s ust. § 60 odst. 5 s.ř.s.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 30.5.2007

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu

[Handwritten signature]

